

ELHUNYT DR. SÁRDY ANDOR

Dr. Sárdy Andor

Szomorú szívvel kellett tudomásul vennünk, hogy kedves oktatótársunk, dr. Sárdy Andor véglegesen el-távozott körünkől. Nyugállományban töltött több

mint egy évtizede és – különösen az utóbbi években – romló egészségi állapota már lassan hozzászoktatott, hogy nélkülözniük kell kellemes társaságát, jó humorát, de néhány hónapja még lakásán köszönteni tudtuk őt 80. születésnapja alkalmából. Egy vá-

ratlan műtét után fellépő tüdőgyulladás azonban 2003. december 8-án, életének 81. évében elragadta szerettei köréből.

Dr. Sárdy Andor 1923. április 4-én született Abaujszántón. Itt kezdte meg iskolai tanulmányait a helyi állami elemi népiskolában. Az akkor négyéves elemi iskola után, középiskolai tanulmányait az egri Szent Bernát Cisztercita Gimnáziumban bentlakó diákként végezte, és szerzett 1941-ben gimnáziumi érettségét. Némi bizonytalanság után, a körülmények alakulásának hatására, a mérnöki pálya mellett döntött. Egyetemi tanulmányait, honvédmérnöki ösztöndíjasként, a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen folytatta. 1944 nyarán, amikor a honvédmérnöki ösztöndíjakat bevonultatták katonai szolgálatra, őt a Honvéd Térképészeti Intézetbe vezényelték, majd decembertől, az átmenetileg Németországba telepített Műegyetemmel együtt, átélte a 2. világháború borzalmain. Innen szerencsésen, épségben hazakerülve, 1946-ban szerzett mérnöki oklevelet.

Az egyetem befejezése után három éven át tanszékünk akkori jogelődjén, az Olty professzor által vezetett Geodézia Tanszéken, egyetemi tanársegédként oktatott. Közben, 1947 novemberében a Háromszög-
elő Hivatalhoz történt kinevezésével a Állami Földmérés szolgálatába lépett. Itt először a részletes fel-

mérésben és az földnyilvántartásban kellett gyakorlatot szereznie, majd 1949-ben, a szakvizsga letétele után, kezdte meg háromszög-
elő mérnöki tevékenységét. Először negyedrendű háromszög-
elő mérésben, majd szabatos városi háromszög-
elő mérésben, később a leendő dunai városi beruházás tervezéséhez szükséges 1:5000-es topográfiai felmérés alapponthálózatának létesítésében vett részt.

Az 1950-es évek elején, az akkor új I. rendű háromszög-
elő keretláncolatban először gúlaépítési, majd észlelési – közelebről földrajzi helymeghatározási –, utóbb a kitöltő hálózatban szög-
elő mérési munkákat végzett.

1954-ben az akkori ÁFTH (Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal) fejlesztési, majd későbbben felügyeleti osztályára helyezték át. Ezen munkakörében vett részt a Budapest–Potsdam szintfelületi földrajzi hosszúságkülönbség meghatározásában, majd Moszkvában, az akkori szocialista országok közös elsőrendű geodéziai alpponthálózatának kiegyenlítési munkáiban.

Ez időben tanított az ÁFTH technikus tanfolyamán, és külső gyakorlatvezetőként oktatott a BME Hadmérnöki Karán, a térképészeti szakon.

A földmérőmérnök-képzés Sopronból (ill. Miskolcra) Budapestre helyezése után, 1961-ben, visszakerült a felsőoktatásba, és előbb egyetemi adjunktusként, majd később, egészen nyugalomba vonulásáig, egyetemi docensként tanszékünk akkori jogelődjén, az I. sz. (később Általános) Geodézia Tanszéken dolgozott. Homoródi, majd Rédey professzor után hosszú éveken át oktatta a földmérőmérnök-hallgatók számára a geodéziát, amihez háromkötetes, később két kötetben megjelent egyetemi jegyzet is írt „Geodéziai alapismeretek” címmel. Ebben teljesen új volt az akkor nemrég megjelent elektronikus zsebszámoló- és számítógépek használatának bemutatása a geodéziai feladatok megoldására. E mellett vezette – ugyancsak a földmérő hallgatóknak – a „Földrajzi helymeghatározás” tantárgy gyakorlatait. Ehhez dr. Lukács Tiborral írt közös jegyzetet, amelynek a gyakorlati végrehajtás részleteit tartalmazó 3. és 4. fejezete teljesen az ő munkája. Írásait – a nagyfokú gyakorlati hozzáértés mellett – a legapróbb részletek szabatos kidolgozása jellemzi, olyan szintig, hogy a hallgatónak lehetőleg ne maradjon megválaszolatlan kérdése.

Egyetemi oktató munkáját a gyakorlati tapasztalataira épülő szaktudásával, nagy lelkesedéssel és odaadással végezte. Saját maga által megfogalmazott

alapelve volt, hogy „az oktató *tudjon*, és szeressen tanítani. Észre kell venni, hogy mikor fejeztük ki magunkat úgy, hogy nem értettek meg,... akkor ...valahogy másképp kell a dolgot elmondani. Olyan kapcsolatot kell teremteni, hogy a hallgató merjen kérdezni.” (Gregorich Zsuzsa – Ládai András Dénes: Beszélgetés Sárdy Andorral. Geod. és Kart., 2002/5, 30–34. old.) Munkáját ennek megfelelően igyekezett ellátni.

Egykori tanítványai és fiatalabb kollégái nagy megbecsüléssel emlegetik az általa tartott vizsgákat, ahol érdekes kérdéseivel a tananyag újabb és újabb összefüggéseire tudott rávilágítani.

A tanszéken végzett tudományos kutató munkájának eredményeként, 1967-ben megszerezte a „műszaki tudomány kandidátusa” akkori tudományos fokozatot és ennek alapján az „egyetemi doktori” címet.

Számos szakmai bizottságnak, közöttük a MTA Geodéziai Tudományos Bizottságának volt több éven át tagja.

Eredményes munkásságát több szakmai kitüntetés fémjelzi: „A térképészet kiváló dolgozója (1956), „A felsőoktatás kiváló dolgozója” (1974), „Fasching Antal-díj” (1995), „A földmérőmérnök-képzésért” emlékérem (1999).

55 év földmérőmérnöki és ebből 30 év tanszéki oktató munkája után 1991-ben vonult nyugalomba. Nyugdíjas éveit népes családjá szeretéte tette derűssé, és a bélyegek iránti vonzalma teljesítette ki. Aki bélyeggyűjteményét lapozgatta, ritka élményben lehetett része: az egyes országok bélyegeit mindig az állam politikai-történelmi változásait szemléltető, maga készítette térkép vezette be.

Oktatótársunktól 2004. január 14-én vettünk utolsó búcsút a Farkasréti temetőben. Nyugodjék békében! Emlékét megőrizzük.

BME Általános- és Felsőgeodézia Tanszék

□

A TAKARNET FELHASZNÁLÓI KONFERENCIÁRÓL

Az utóbbi 10–15 esztendőben sajátos (és egyre erősödő) változások indultak el/mentek végbe az egész országban és ezen belül a földügyi szakigazgatásban is (földmérés–térképészet, ingatlan-nyilvántartás, földvédelem, földértékelés).

A folyamat elindítója egyrészt a rendszerváltoztatás (és az így jelentősen módosuló társadalmi–gazdasági szerkezet), másrészt pedig a nemzetközi viszonylatban már korábban megkezdődött dinamikus technikai-tudományos fejlődés hazai fellendülése. Ebben fő „mozgatókként” az elektronikát, a számítástechnikát lehetne megnevezni. Ezek bázisán aztán gyors válto-

A konferencia elnöksége; balról jobbra: dr. Mihály Szabolcs levezető elnök, Apagyi Géza, az MFTTT elnöke, Benedek Fülöp, az FVM közgazgatási államtitkára és dr. Berczi Norbert, helyettes államtitkár (Fotók: Pálkás László)